

1 skyrius

Šį pasaulį jis išvydo girios tankmėje, vienoje iš tų mažų, pasislėpusių, miško trobelę primenančių vietų, kuri atrodė atvira, bet kartu iš visų pusių apsupta krūmynų.

Vietos čia buvo nedaug, tik tiek, kiek užteko jam ir motinai.

Jis stovėjo svyruodamas ant netvirtų laibų kojų, nuleidęs galvą žvelgė į priekį blausiomis, toli nematančiomis akimis, visas drebėjo ir buvo dar visiškai silpnutis.

– Koks gražus vaikas! – sušuko šarka.

Ji atskrido čionai priviliota garsių motinos dejonių, kurias sukėlė stiprūs sąrėmių skausmai. Šarka nutūpė ant netoliese esančios šakos.

– Koks gražus vaikas! – sušuko ji dar kartą. Nesulaukusi atsakymo uoliai tarškėjo toliau: – Kaip keista, kad jis iškart gali stotis ir vaikščioti! Kaip įdomu! Dar niekada nieko panašaus nesu mačiusi. Tiesa, esu dar jauna, tik prieš metus palikau lizdą, kaip jūs tikriausiai žinote. Bet manau, kad

tai, ką matau, yra nuostabu. Šis jauniklis... ką tik gimęs iškart gali stovėti ant kojų. Kaip elegantiška. Manau, kad jūs, stirnos, apskritai esate labai elegantiškos. Ar jis gali iškart ir bėgioti?..

– Žinoma, – tyliai atsakė mama. – Atleiskite, bet šiuo metu negaliu su jumis kalbėtis. Turiu daug ką nuveikti... Be to, jaučiuosi šiek tiek išsekusi.

– Nesitrukdykite dėl manęs, – sutiko šarka, – ir aš neturiu daug laiko. Bet tokį dalyką ne kiekvieną dieną gali pamatyti. Mūsų būryje visi šie reikalai yra gana varginantys ir nepatogūs. Iš kiaušinio išsiritę jaunikliai negali pajudėti, tupi bejėgiai lizde, jais nuolat reikia rūpintis, sakau, net neįsivaizduojate, ką tai reiškia. Koks didelis darbas juos pamaitinti ir kokia didelė baimė jaučiama juos saugant! Tik pagalvokite, kaip vargina vienu metu parūpinti vaikams maisto ir stebėti, kad jiems nieko neatsitiktų; net negali jiems padėti, jei nesi šalia. Ar aš neteisi? O kiek laiko reikia laukti, kol jie ima judėti, kiek laiko trunka, kol užauga plunksnos ir jie tampa panašūs į padorius paukščius.

– Atleiskite man, – įsiterpė mama stirna, – ne viską išgirdau.

Šarka nuskrido. „Kvaila stirna, – pagalvojo ji plasnodama, – elegantiška, bet kvaila!“

Motina net nepastebėjo, kad šarka nuskrido. Ji toliau stropiai prausė naujagimį. Braukė per jį liežuviu, ir tai bu-

vo viskas kartu – kūno priežiūra, šildantis masažas ir glamonės.

Mažylis šiek tiek svirdinėjo. Švelnus mamos glostymas ir lytėjimas ramino, jis šiek tiek tūptelėdavo ir vėl sustingdavo. Susivėlęs šviesiai rudas kailiukas buvo išmargintas mažomis baltomis dėmelėmis, o vis dar apsiblausęs snukutis atrodė taip, tarsi stirniukas būtų ką tik pabudęs iš gilaus miego. Aplink augo lazdynai, dygiosios slyvos, sedulos ir jauni šei-vamedžiai. Aukšti klevai, bukai ir ąžuolai dengė tankynę it žalias stogas, o iš tamsiai rudos žemės dygo paparčiai, miškiniai pelėžirniai ir šalavijai. Pažeme glaudėsi ką tik nužydėjusių žibuoklių ir pradedančių skleistis žemuogių lapai. Tarsi auksinis tinklas pro tankią lapiją skverbėsi ankstyvos saulės šviesa. Miškas skambėjo nuo begalės garsų, buvo persmelktas jų džiaugsmingo jaudulio. Be perstojo džiūgavo čiurlys, burkavo balandžiai, švilpė juodieji strazdai, giedojo kikilis, čiulbėjo zylės. Tarp jų įsiterpdavo barningi kėkštų klyksmai, koketiškas šarkų juokas, čaižūs fazanų riksmi. Kartais pro visus balsus prasiskverbė trumpas, skardus genio kalimas. Virš medžių viršūnių šaižiai skambėjo sakalo riksmas, į kurį nuolat atsiliepdavo duslus varnų choras.

Mažylis nesuprato nė vieno iš šių šūksnių ir švilpavimų, nė vienos giesmės. Jis net nesiklausė. Neužuodė nė vieno iš kvapų, kuriais alsavo miškas. Stirniukas girdėjo tik tylų prausiamo, šildomo ir bučiuojamo kailiuko šiurenimą,

sklindantį per jo kūnelį, jautė tik savo mamos kūną. Jis glaudėsi prie šios maloniai kvepiančios artumos, alkanas žvalgėsi aplinkui, kol pagaliau surado gyvybės šaltinį.

Motina be paliovos glostė žindantį mažylį.

– Bembis, – sušnabždėjo ji.

Ji pakeldavo galvą, suklysdavo ir įkvėpdavo oro. Tada rami ir laiminga pabučiuodavo savo vaiką.

– Bembis, – pakartojo ji, – mano mažasis Bembis.

